

Rozsudek Nejvyššího soudu SSR ze dne 25.04.1974, sp. zn. 4 Cz 11/74, ECLI:CZ:NS:1974:4.CZ.11.1974.1

Číslo: 31/1977

Právní věta: Nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zaniká smrťou pracovníka, aj keď organizácia pred jeho smrťou tento nárok uznala a urobila úkony smerujúce na plnenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia.

Soud: Nejvyšší soud SSR

Datum rozhodnutí: 25.04.1974

Spisová značka: 4 Cz 11/74

Číslo rozhodnutí: 31

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Náhrada škody, Náhrada škody v pracovním právu, Zánik práv a povinností, Ztížení společenského uplatnění

Předpisy: 40/1964 Sb. § 95 65/1965 Sb. § 260

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 31/1977 sb. rozh.

Nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zaniká smrťou pracovníka, aj keď organizácia pred jeho smrťou tento nárok uznala a urobila úkony smerujúce na plnenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia.

(Rozsudok Najvyššieho súdu SSR z 25. 4. 1974, [4 Cz 11/74](#))

Žalobkyňa sa voči žalovanej organizácii domáhala náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia jej manžela v sume 3000 Kčs, lebo je jedinou dedičkou po ňom a jej manžel zomrel 19. 11. 1972 na chorobu z povolania; preto bola toho názoru, že jej patrí uvedená náhrada uplatňovaná z titulu zodpovednosti žalovanej organizácie.

Okresný súd v Rožňave žalobe vyhovel a v odôvodnení rozsudku poukázal na právoplatné rozhodnutie Štátneho notárstva v Rožňave v dedičskej veci po manželovi žalobkyne zo 4. 5. 1973 č. k. D 262/73-8, ako aj na pôvodné uznanie uplatňovaného nároku zo strany žalovanej organizácie.

Najvyšší súd SSR rozhodol o sťažnosti pre porušenie zákona, ktorú podal generálny prokurátor SSR, tak, že týmto rozsudkom súdu prvého stupňa, ktorý sa stal právoplatný, bol porušený zákon.

Z odôvodnenia:

Podľa ustanovenia § 260 ods. 1 Zák. práce zaniká nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia smrťou pracovníka. Zákonník práce tým vyjadruje širšie platné pravidlo, podľa ktorého na právnych nástupcov zomretého pracovníka neprechádzajú tie práva, ktoré sú obmedzené len na jeho osobu (porov. aj § 95 ods. 2 O. z.).

Na tom nič nezmenila skutočnosť, že žalovaná organizácia v danom prípade ešte pred smrťou manžela žalobkyne jeho nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia uznala a urobila úkony smerujúce na plnenie; rozhodujúci pre zánik tohto nároku bol čas smrti oprávneného. Nakoľko nárok manžela žalobkyne na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia nebol 19. 11. 1972 ešte uspokojený, uvedeným dňom v zmysle ustanovenia § 260 ods. 1 Zák. práce zanikol.

Pokiaľ súd prvého stupňa vychádzal v napadnutom rozsudku z iného právneho názoru, porušil zákon v citovanom ustanovení § 260 ods. 1 Zák. práce.